

Leerrede over 1 Korinthe 2 : 2 uitgesproken op dinsdagavond 26-8-1975 te Rotterdam door ds H. Hofman, evangeliedienaar.

Zingen: Psalm 95 vers 1 en 2.

Lezen: 1 Korinthe 2

Voorrede.

De dichter van de 95e psalm wekt op tot lof aan God: Komt, laat ons de Heere vrolijk zingen. Hij vervolgt met: Laat ons Zijn aangezicht tegemoet gaan met lof. Is dat niet een wonderlijk woord, Zijn aangezicht tegemoet gaan met lof?

Ja, ook ik heb dat dikwijls gedacht. Maar - we moeten alles leren; niet het één en ander, maar in dat Koninkrijk moeten we álles leren, want dat is een afgesloten terrein.

Op een zondag zouden we avondmaal houden. Ik zat in de consistorie met m'n handen onder het hoofd. Ik kon mij niet indenken dat er in Schiedam, Rotterdam of omstreken, één zo ontbloot was als ik. Wie was ik, hoe was ik? Toen kwam dat woord tot me: Laat ons Zijn aangezicht tegemoet gaan met lof. Ineens worden mijn ogen geopend. Daar zie ik, dat in elke prediking, elke bediening van het Heilig Avondmaal, alsook in de bediening van de Heilige Doop, Christus door Woord en Sacrament tot ons kwam. Zodanig een Persoon is Christus.

Nooit zal ik vergeten hoe ik, toen Christus mij als Borg en Middelaar is ontdekt geworden, heb aanschouwd, dat Zijn hart was als een vuurgloed waar de vonken van zondaarsmin uitspatten. Want Hij is niet gekomen om gediend te worden, Hij is gekomen om te dienen.

Daarom, als wij onder de prediking opgaan in de armoede en behoefte bij ons zelf, zelf niets kunnende wijzigen of veranderen, (en onze naaste kan het ook niet) dan zijn we op de genade Gods aangewezen.

Dan kan het wel zo zijn, dat, wanneer wij opgaan onder Gods Woord, in ons deze lof gaat werken: God, het is bij mij een verloren en rampzalige zaak; maar grote God, U hebt dat werk van zaligheid uitgedacht. En daar wij zo dom, stomp en onwetend zijn om dat te verstaan komt U door Uw Woord tot ons om ons de verborgenheden van Uw koninkrijk bekend te maken. Dan is de prediking van het Woord zo'n geweldige rijkdom. God ontsluit ons in Christus Jezus als Zijn Hart. Die bedoelt door Zijn lieve Zoon ons zalig te maken zonder werken, waarde of verdiensten, helemaal uit louter genade.

Daardoor is de dienst van God mij geweest als staat omschreven in psalm 119: door mij betracht en anderen aangeprezen.

Ik kan wel zeggen, dat is mijn leven geweest: om Gods woord uit te dragen. Ja dat was mijn leven, dat was de wens van m'n hart.

Nu ben ik al die jaren nooit ziek geweest, wel heb ik me een paar maal overwerkt. Maar nu van 't voorjaar af heb ik lopen tobben, dan weer wat beter dan weer wat minder. Ik was dikwijls dichter bij de dood dan bij het leven. Soms heb ik tijden gehad dat diegenen, die boven zijn, mij al nader waren dan die hier op aarde zijn. En dat niet uit minachting voor mijn naaste, maar dat brachten de omstandigheden mee.

Tot ik op een zaterdag zo ontzettend akelig was, dat ik dacht: als iemand sterft, dan geloof ik niet dat hij akeliger kan zijn dan ik nu ben. 's Zondags na het preken had ik ademnood en ontzettende pijn, maar ik ben toen opgevangen met: Hetzij dat wij leven, we leven de Heere; hetzij dat wij sterven, we sterven de Heere, hetzij dan dat we leven hetzij dat we sterven, wij zijn des Heeren.

Toen ben ik zo rijk geweest. Ik was van Hem en Hij was van mij. En dat leven, die gemeenschap, wordt genoemd: eeuwig leven. Dat is door de dood niet te verbreken.

Wat ik nooit heb gehad dat heb ik toen gehad. Ik heb alles over kunnen geven, de gemeenten in Schiedam, Rotterdam, Sliedrecht, gewoonweg alles. Het was niet: hoe zal dit gaan of dat, nee, al die jaren had ik mij voor honderd procent kunnen geven; Zijn hand had gezondheid toegeschikt, nu krankheid. Daarom kon ik alles onvoorwaardelijk in Zijn hand overgeven. Toen heb ik als vakantie gehad. Ik ben verheugd geweest, ik was van God, Hij van mij; verheugd, van zorg ontslagen, heb ik Hem geroemd die mij blijdschap gaf. Dan kunnen we als we ziek zijn, ruimte hebben. Wat heb ik toch een ruimte gehad. Wat een gemeenschap. Die vrede en die gemeenschap zijn niet onder woorden te brengen.

Ge zult zeggen: Had u dan geen zorg over ons? Ja, daar kon ik ook niets aan doen - als alles van je wordt genomen en je kan alles loslaten en overgeven! Ik had geen zorgen en ik ben geen mens die mezelf iets kan opleggen. Jullie zeker ook niet?

Zo is het al die weken geweest, totdat de dokter tenslotte zei, dat mijn ziekte zo goed als over was. Weer wat buiten lopend leek het me of ik weer opnieuw jong was geworden. Dus ja, echt verheugd en van zorg ontslagen. Ik zei tegen m'n vrouw: ik ga zondag preken. Ik ben zelfs twee keer voorgegaan. Dus ja, ik ben wel ziek geweest, maar er schiet niets over als dank aan God Die het alzo gemaakt heeft.

Ik hoorde dat onder het preek lezen bij die en gene een zegen gevallen was, dus als het er over gaat, heeft God ook mij niet nodig, en in de tijd val ik toch ook weg. Maar dit blijft: Gij evenwel, Gij blijft Dezelfde o Heer.

Ik was blij dat het weer dinsdag was, dat ik weer hier naar toe kon gaan. 'k Heb het al jaren gedaan en we hebben dikwijls een zegen ontvangen. Want het is toch zo, bij mij en bij u, we moeten het van het gegevene hebben, van wat Hij ons toebrengt.

Tekst.

Zodoende is er een woord in me, laten we daar vanavond bij stilstaan. Het is uit het ons zo even gelezen tweede hoofdstuk uit Paulus' eerste brief aan de Korinthiërs, het tweede vers:

Want ik heb niet voorgenomen iets te weten onder u, dan Jezus Christus, en Die gekruisigd.

Zingen: Ps 118: 11

Leerrede.

Het is een kort maar krachtig woord dat wij uw aandacht voorlazen: Want ik heb niet voorgenomen iets te weten onder u dan Jezus Christus en Die gekruisigd.

De apostel voelde zich met zeer sterke en tedere banden gebonden aan de gemeente te Korinthe, waar God zoveel zegen had gegeven. Maar, waar ook de satan zich op een geweldige wijze roert, ziet de apostel niet anders dan Jezus Christus en Die gekruisigd. Bedenken we dan dat de apostel Paulus zegt, dat hij meer talen sprak dan de andere apostelen. Zelfs Petrus zegt: Onze geliefde broeder Paulus naar de grote wijsheid die hem van God gegeven is. Die man, met zoveel kennis op allerlei terreinen, had alle dingen schade en drek leren rekenen, om de uitnemendheid der kennis van Christus Jezus. Om niet te hebben de gerechtigheid die uit de wet is, maar de Zijne die uit het geloof is. En wat nu voor Paulus goed was, dat kon niet anders, dat gold ook voor de ganse gemeente te Korinthe waar Paulus het evangelie verkondigde. Vandaar was begin, midden en einde van Paulus spreken en zijn ganse optreden: Jezus Christus en Die gekruisigd. Daar vond Paulus alles in, volkomen alles, daarin had de man zijn leven. Daarin ligt ook het waarachtige leven. Want, zo is Christus' eigen

woord: En dit is het eeuwige leven dat zij U kennen, de enige en waarachtige God en Jezus Christus, Die Gij gezonden hebt.

Nu heeft God overal waar Paulus kwam, de leer van de gekruiste Christus willen zegenen. Die leer was de Joden een ergernis. Want zij hadden de Heere der heerlijkheid niet gekend, gelijk Paulus het in het zo-even gelezen hoofdstuk noemt. Anders zouden ze Hem niet gekruisigd hebben. En die leer was de Grieken een dwaasheid. Want hoe kan dat nu toch, dat daar een God en Zaligmaker is, Die aan het kruis gestorven is en dat tussen twee moordenaars. Dus de Jood een ergernis, de Griek een dwaasheid, maar voor Paulus was het de kracht Gods en de wijsheid Gods. Dat geldt voor allen die in Hem geloven.

Dat hebben zij daar in die gemeente te Korinthe leren kennen. Ja, ze hebben er daar zelfs zoveel van leren kennen dat de apostel nog een apart hoofdstuk wijdt aan de geestelijke gaven.

Aparte genadegaven dus waarmede Christus de gemeenten heeft verrijkt. Allemaal door die eenvoudige prediking van Jezus Christus en Die gekruisigd.

Maar nu dit; satan duldt niet dat hier op aarde de waarachtige genade blinkt gelijk goud en edelgesteente. Dat begon al met Kaïn en Abel. Zij waren onder één hart gedragen, aan dezelfde borst gezoogd. Wat legde Abel aan Kaïn in de weg? Was Kaïn zo'n goddeloos mens? Zo'n doorbrenger? Was het dat?

Nee. Hij was een godsdienstig mens. Want lees maar met aandacht; Kaïn is er over begonnen: het land had zo wel gedragen, God had zo gezegend. Dan hoort men toch wel offers te brengen en Gode wederkerig dank te zeggen!

Dus Kaïn heeft dat gedaan. Maar God nam het offer niet aan. Waarom niet? Kaïn offerde aldus: God was een goede God maar zelf was hij een goede man. Hij had zijn best gedaan, dat hoort, dat betaamt, dat past, maar wie geeft de zegen? Dat doet God. Nu had het land zo wel gedragen en nu komt hij daarmee als een goede man tot een goede God om Hem te erkennen. En nu is er bij Kaïn niet het minste van: Mijn vader en moeder, Adam en Eva, zijn van God afgefallen en ik ben één van hen en ben de verdoemenis in hen mede deelachtig. Want God vertoornt zich verschrikkelijk beide over de aangeboren en werkelijke zonden. Daarom heeft God ons gepredikt dat het heil door het vrouwenzaad is. Daar dacht Kaïn helemaal niet aan.

Laten wij er wel acht op slaan dat godsdienstvorm en godsdienstwerken van dien aard zijn: die nemen een mens helemaal in beslag. Als God daar niet ingrijpt, dan is men zodanig daarin besloten dat men in een kring zit waar men haast niet uit kan komen, niet in het minst vatbaar is.

Want Kaïn heeft niet de minste bevatting gehad van wat er bij Abel was. Totaal niet. Maar als het er over ging, waarom Abels offer werd aangenomen en dat van Kaïn niet, dan kon Abel niet anders voor de dag komen dan: wij zijn verloren, wij zijn verwerpelijk voor God, verdoemelijk. En nu heeft God het heil gepredikt door het zaad der vrouw. Dan blijft ons niets anders over dan dat geloof te geven. Nu ben ik zo tot God gegaan, in het geloof dat God, God is. Ja, Amen, Waarachtig. Die heeft beloofd en op grond daarvan wil God mij de zonden niet toerekenen. Op grond van het geloof in het beloofde vrouwenzaad.

Abel had dat vast, en Kaïn? Hij pakt Abel beet en slaat hem dood, Ongeruimd, de sta-in-de-weg met: weg werken, alles ijdel, alleen geloof. Zo is het door de eeuwen heen geweest. Dat geldt, als het er op aan komt, bij alle godsdienstvormen en ook met de zogenaamde algehele verbroedering van heden ten dage.

Nu was het in Korinthe in de eerste christengemeente zo: de leer werd bevestigd door krachten, wonderen en tekenen. Zelfs doden werden opgewekt. Een zweetdoek werd op een kranke gelegd en hij werd gezond. En nu gaat satan zo aan het werk: Kijk eens, het is wel waar wat Paulus predikt: Jezus Christus alléén Zaligmaker. Maar is dat wel helemaal volkomen? Komt nu alles wel echt tot zijn recht?

Helemaal uit genade zalig worden - dat is toch zo'n paradox en zo'n steen des aanstoets. De roomsen zeiden indertijd: Die leer van: je hoeft niets te doen tot zaligheid, je wordt zalig uit genade, maakt goddeloze mensen. Ursinus met Olevianus komen, bij het opstellen van de catechismus, daarop terug en zeggen: Maakt deze leer niet goddeloze en zorgeloze mensen? Maar dan is het antwoord: Neen, want het is onmogelijk dat, zo wie Christus door een waar geloof is ingeplant, niet zou voortbrengen vruchten der dankbaarheid.

We gaan God dienen uit waarachtige dankbaarheid, niet om de hemel te verdienen.

In die dagen ging men, bij de leer die Paulus verkondigde, iets *bij* doen en wel: ceremoniële eredienst, het onderhouden van dagen en weken, het onthouden van spijs en drank, soms ook nog de sabbath. Maar in het bijzonder: men moest zich laten besnijden.

Echter, zodra er bij het genadewerk werken van een mens komen, dan brengt de één het verder dan de ander. En wat zijn de vruchten? Hoogmoed. Want de één staat boven de ander.

Ge zult zeggen: ja, maar met genade is er ook onderscheid.

Indertijd was er op Sliedrecht een dominee die op zijn oude dag zijn predikatie altijd besloot met dezelfde woorden. Hij zei dan: Wij brengen onze kinderen groot, God maakt Zijn kinderen klein. Amen. Genade maakt geen grote en hoge mensen.

Wanneer God over troonopvolging had gesproken met David, en David begreep dat uit zijn geslacht de Christus zou geboren worden, zien we dan David met de borst vooruit lopen? 'Ja, ja, ik ben niet alleen verkoren tot koning boven Saul die uit het geslacht van Benjamin voortkomt; ik ben uit het geslacht van Juda, ik .. .' Neen, die man zien we kruipen voor de ark des verbonds, zeggende: Heere, Heere, wie ben ik en wat is mijn huis, dat Gij mij tot hiertoe gebracht hebt?

Ziet u wel, mijne vrienden, wat de genade doet?

Eer ik verder ga, wil ik nog dit vertellen. Toen aan mijn ziel van het evangelie ontdekt was - dus dan staan we eigenlijk nog overal voor, hé - is open gekomen dat ik nog zalig kon worden. God wilde mij zalig maken. Diezelfde middag zaten we thuis aan tafel. We hadden gebeden, ik keek de kring rond en bij mijn broers en zusters kon ik nog wel enige deugd zien, maar bij mezelf niet. Wat heb ik toen gedaan? Bracht dit teweeg, daar er bij mij was wat er bij hen niet was, dat ik boven hen ging staan? Nee, toen ben ik onder hen gaan staan. Toen we gegeten hadden ben ik naar de zolder gegaan en heb gebeden: O God wilt U ze de ogen openen? Dat brengt de genade teweeg.

Als dat niet openbaar wordt: liefde tot God en de naaste, laten we het dan maar laten liggen, want dan is het niet van het rechte stempel. Het genadewerk is een werk van herstel van de wet; God lief te hebben alsook de naaste.

Nu was de hel daar in de gemeente te Korinthe zo aan 't werken: er moest bij de leer van Paulus toegevoegd worden. En dan daarbij, naar 't lichaam was het maar een zwak mens. Zijn brieven, ja, die waren wel krachtig, Maar men heeft hem zoeken te kraken zoveel het kon.

Dan daarbij nog dit; de één ging zeggen: ik ben er één van Paulus; een man, geweldig! Een ander: ik ben van Apollos; wil je een redenaar horen, nu dat is hij, Apollos. 'En ik ben van Petrus, Die heeft drie jaar met Jezus omgegaan'. Er waren er ook nog, die zo begenadigd dachten te zijn dat ze zeiden: Wij zijn van Christus, wij hebben geen prediking nodig, de hemel kan je toch wel bezoeken, hoor.

En wat is nu Paulus' woord? Trekt hij partij voor mensen die zeggen: ik ben van Paulus? Neen. Hij zegt: Gij zijt vleeselijk. Hij wil zeggen: dat past en betaamt een christen helemaal niet. Wat dan?

De Zone Gods, die eenswezens is met de Vader en met de Heilige Geest is de broederen in alles gelijk geworden; Die is in ons vlees en onze natuur gekomen om alles voor ons te zijn en ons storeloze rust en eeuwige gelukzaligheid te kunnen schenken.

Wat betaamt dan hier? Dat *Christus* de eerste plaats inneemt. Geen Paulus, geen Apollos, geen Céfas. En niet een koud, dor, droog zeggen: ik ben van Christus.

Maar het betaamt dat Christus de eerste plaats inneemt. Als dat dan niet het geval is en men leeft in hoogmoed, dan komen er zulke dingen voor. Dat het zelfs is: ze plegen afgoderij, zijn afhoererend van de Levende God met hun Paulus, Apollos en Céfas. Er waren in die gemeente zelfs zonden van bloedschande. Dat alles geschiedde onder de toom en gramschap Gods. Want, mijne vrienden, God heeft ons Zijn Zoon gegeven, opdat we alles in Hem zouden vinden, de zaligheid en het leven. Paulus, die prediker, is zo'n wel onderwezen meester in die zaken.

Als hij een engel des satans had die hem met vuisten sloeg en Paulus daarover de Heere driemaal had gebeden, dus in nood was geweest, was het antwoord: Mijne genade is u genoeg, Mijn kracht wordt in zwakheid volbracht ... dan heeft Paulus verstaan, ik moet alles uit de genade hebben, ik moet aan Christus genoeg hebben, ook al heb ik hier een pad dat ik zeg: waarom? - maar ik heb het - een engel des satans die mij met vuisten slaat. Is Zijn woord: Mijn genade is u genoeg en Mijn kracht wordt in zwakheid volbracht, laat ik dan niets zijn, laat Hij dan alles wezen.

En nu is Paulus zó gegroeid in die kennis, dat hij daar zelfs van zegt: wanneer ik zwak ben, dan ben ik machtig. Ik vermag alle dingen door Christus, Die mij kracht geeft.

Ziet u wel, dat Paulus al zijn geleerdheid als aan de kant zet? Het enige is: Christus, de genade.

Daarom komt hij er hier nog eens op terug, nu hij die twee, wel leerzame, maar ook bestraffende en ernstige brieven, aan hen schrijft. Hij komt er nog eens op terug hoe hij bij hen verkeerd had tijdens zijn verblijf bij hen. Dat was in zwakheid en vreze en beven. Hij zegt: Mijn prediking was niet in bewegelijke woorden der menselijke wijsheid, maar in de betoning des geestes en der kracht. Want - zegt hij in vers twee - ik heb niet voorgenomen iets te weten onder u dan Jezus Christus en Die gekruisigd.

En wat houdt stand? Denk dan aan die tekst, dat de hemelen zullen toegerold worden als een boek, de elementen brandende vergaan, maar Gij zult staande blijven en Uw jaren zijn van geslacht tot geslacht. Nu, Christus blijft ten eeuwige dage staan.

Als het dan is dat wij hier op doorreis zijn om straks die Hoge Majesteit Gods aan te doen, zo wil ik u hier op wijzen. Paulus, als dienstknecht Gods, kwam destijds tot die gemeente te Korinthe. Maar het heeft Gode behaagd Paulus' brieven en geschriften voor ons te bewaren. En nòg is het dat Christus daarin tot ons komt. Zulk een man als Paulus was doet niet anders dan verkondigen: Jezus.

Maar *dat* sluit wat in!

Jezus! Het woord van de engel was tot Jozef te Nazareth: gij zult Zijn Naam heten Jezus, want Hij zal Zijn volk zalig maken van hun zonden. Nu zijn wij hier op doorreis, straks moeten wij God ontmoeten en nu predikt Paulus Jezus. Hij wil zeggen: Dat is de aangewezen Persoon, daar kun je van je zonden afkomen. Waarlijk, een ander is er niet.

In die tijd dat er hongersnood in Egypte was kwam het volk tot Faraö en zei: 'Geef uw knechten brood.' Dan was het woord van de Faraö: 'Gaaf tot Jozef en doet wat hij u zegt.'

Jozef was een Hebreeuwse slaaf geweest; hij had zelfs nog in de gevangenis gezeten, en toch moesten ze bij Jozef komen. Daar was de Faraö niet van af te brengen, want hij had Jozef over die zaken gesteld.

Mijne vrienden, nu wil God zondaars zalig gemaakt zien en dat heeft Hij Christus toebetrouwd. Hij heeft het niet aan u toebetrouwd, hoor; om zo te werken dat u uw zonden te

boven kunt komen en dat u van uw zonden af kunt komen. Ook heeft God die taak niet gegeven aan de wet van Mozes. Nee, louter en alleen aan Christus. Aan Hem alleen, waar Hij in het paradijs al van had gesproken: Ik zal vijandschap zetten tussen u en deze vrouw, tussen uw zaad en haar zaad. En dat zal u, satan, de kop vermorzelen, de macht ontnemen, hoewel gij Hem ook lijden zult aandoen. Dus nu geldt niet anders dan Jezus en Jezus alléén.

Er lag eens een oud kind Gods op sterven; dat was een eenvoudig christen geweest. Naarmate er bij een christen eenvoud is heeft hij niet anders dan Jezus alleen. Dat brengt de eenvoud teweeg.

Nu waren er mensen. vrienden zullen we het dan maar noemen, die bij hem kwamen kijken en zeiden: O toch, de hemel is zo ver weg, en de hemel zus en zo, ja laten we maar blij zijn als we nog eens een toeknikje krijgen. Zo werd er ook in die dagen al gesproken.

Wat waren dat voor mensen? Die waren bekeerd en konden hun bekering staande houden. En omdat ze zich 'het volk' gevoelden, was de behoefte opgehouden. Dus nu was er niets. En een toeknikje, dat was dan een voorkomende tekst of een vers, enz.

Nu lag die oude man op sterven en zij wilden toch wel eens weten of hij nog zo groot sprak. Want er kan veel gezegd worden als er niets aan de hand is, maar nu lag hij op sterven. Er werd gevraagd: Hoe is het nu?

Hij zei: Goed. want ik zie niets dan Jezus.

Kijk eens, als je nu niets ziet dan Jezus, moet je je eens indenken, Die is zonedelger. Die is overwinnaar van de dood, van het graf, van de hel en Die heeft de hemel verworven.

Als je nu niets ziet dan alleen Jezus, welnu dan ben je verheugd, van zorg ontslagen. Hij staat overal voor in. Hij draagt zorg. Dat is toch het geval?

Daarom predikt de apostel: Jezus. Ten andere volgt daar aanstonds bij: Christus. Dat betekent: Messias of Gezalfde. Want Hij is van God de Vader van eeuwigheid verordineerd en met de Heilige Geest gezalfd tot de hoogste Profeet en Leraar om onze duistere zinnen te verlichten. Tot enige Hogepriester. Niet naar de wet van het vleeselijke gebod maar uit kracht van het onvergankelijke leven. In verzoening en voorspraak. En tot eeuwig en wettig Koning, die door Geest en Woord heerst en ons beschut en behoed bij de verworven verlossing.

Hier is niets, maar dan ook niets van een mens bij, hier is zuiver een Goddelijk werk. Hij is ontvangen van de Heilige Geest, geboren uit de maagd Maria. Zelfs een Maria zei: Hoe kunnen deze dingen geschieden, daar ik geen man beken. Alles wat van een mens is ligt daar buiten.

Die zalving is geschiedt in de eeuwigheid, van voor de grondlegging der wereld. Want Hij is van eeuwigheid verordineerd en met de Heilige Geest gezalfd.

Een ieder van Gods volk ontvangt van die Geest, naar de mate die God wil. Maar de Zone Gods heeft die Geest ontvangen zonder mate. Vandaar, mijne vrienden, al is het dat u zegt: ik kan me niet indenken dat er één zo'n dom, zo'n diep gezonken en verachtelijk mens is als ik, geen nood; wie is er een Leraar gelijk Hij?

Paulus predikte: Dan moet je bij Hem zijn, Die is een zodanig Leraar, Die kan ons wel wijs maken tot zaligheid. En die kan het niet alleen leren, die kan het ook aan ons geven.

Toen Christus als die grote Profeet en Leraar aan mijn ziel was geopenbaard zei ds. Bogaard in de catechisatie: ik wil je toch eens wat vragen, nu ben ik zeker tweederangs geworden?

Ik dacht: wat een akelige vraag is dat! Dus ik zat even na te denken en zei: feitelijk wel, maar daar bent u niet minder om.

Zo betaamt en past het, dat Hij de eerste en de hoogste plaats inneemt. Toen de Koning hier zijn taak begon om te gaan leren, ging Hij eerst tot Johannes. Zij die tot Johannes kwamen met hun zonden - dus die Christus nodig hadden - werden gedoopt door Johannes, die hun zei:

ik doop u wel met water, maar Hij staat midden onder ulieden, Die ge niet kent, Die zal u met de Heilige Geest en met vuur dopen.

Nu komt Jezus zelf tot Johannes en zegt: Wilt u Mij dopen?

Ja maar, zegt Johannes, dat doe ik niet, mij is nodig van U gedoopt te worden en komt Gij tot mij?

Maar dan zegt Christus: Aldus betaamt ons alle gerechtigheid te vervullen.

De Koning wil zeggen: Zeg Johannes, je hebt toch een opdracht gehad van Mijn Vader, ja toch? Dat heb Ik ook gehad. Nu ben Ik gekomen om zondaren zalig te maken. Die hebben het teken des verbonds van Mijn vader en dat wil Ik ook hebben. Want Ik en zondaars horen bij elkaar. Ik wens dat dat één familie is en jij bent hier knecht in dus dan moet je dopen.

Jezus werd dus gedoopt. En toen Johannes Hem doopte zei God: Deze is Mijn Zoon, in Dewelke Ik Mijn welbehagen heb! En daar is de Heilige Geest in de gedaante van een duif en die bleef op Hem. Zo is Hij, Die Profeet en Leraar is, gezalfd.

De tijd ontbreekt om daar breder over te spreken.

Ten andere, Hij is Hogepriester. Priesterwerk is offeren, dat is bidden, dat is danken. Dat is in hoofdzaak het werk van een priester. Nu hebben we met zulk een Hogepriester te maken, Die is priester en altaar en offer. Die is alles. Die is een biddende en ook een dankende Hogepriester.

Kunnen wij niet verlost worden van onze zonden, kunnen wij daar niet af komen - de Vader heeft Hem daartoe gezalfd, dat is Zijn werk. Kunnen wij niet zoals we wensen bij God komen, Hij is de grote Voorbidder, dan moeten we Hem aanklampen. Kunnen we met onze dank niet komen zoals we wensen, Hij is ook een dankende Hogepriester. Dus God wil dat we Zijn Zoon eren gelijk als Hem, de Vader.

Ten derde, Hij is waarachtig Koning. Een koning staat boven zijn onderdanen en hij is voor zijn onderdanen, de onderdanen niet voor de koning.

Nu vergadert die Koning Zelf Zijn onderdanen, vergadert Zelf Zijn gemeente.

Hij doet dat door Zijn Geest en Woord. Hij brengt ze bij elkaar in éénheid des waren geloofs. Nu staat Hij verder voor hen in en draagt zorg voor hen. Hij beschut hen, Hij behoedt hen, om ze straks in de hemel te nemen. Hij heeft gebeden: Vader, Ik wil dat waar Ik ben, ook die bij Mij zijn, die Gij Mij gegeven hebt; opdat ze Mijn heerlijkheid mogen aanschouwen, want Gij hebt Mij liefgehad, vóór de grondlegging der wereld.

Is het wonder dat Paulus niet anders deed dan verkondigen: Jezus Christus, Zaligmaker, Profeet, Priester, Koning?

Nu volgt daarbij: en Die gekruisigd. U zult zeggen: Gekruisigd? De Jood een ergernis en de Griek een dwaasheid! Doet dat geen afbreuk? Nee, helemaal niet. Satan mag dat zo voorstellen, maar zo zijn de zaken niet.

We lezen in de catechismus: Heeft dat iets meer in dat Christus gekruisigd is, dan of Hij met een andere dood gestorven was? En dan is het antwoord: Ja het; want daardoor ben ik zeker, dat Hij de vervloeking, die op mij lag, op Zich geladen heeft; daar de dood des kruises van God vervloekt was.

Nu blijft God op Zijn rechten staan. Hij heeft de mens goed en naar Zijn evenbeeld geschapen. Was het woord van God: Ten dage wanneer ge van de boom eet zult ge de dood sterven. Dan is de inhoud hiervan: dan komt ge onder de drievoudige dood te liggen, dan komt ge onder dat verschrikkelijke en zware oordeel, onder de vloek.

Nu heeft het de mens niet goed gedacht, God in erkentenis te houden; hij is gevallen. En met Adam zijn ook al zijn nakomelingen gevallen. Ook wij. Nu kunnen wij zó niet doen, we

kunnen zó niet werken, noch kunnen we de wet en het evangelie ter hand nemen, dat wij ons zélf uit die staat van oordeel en vervloeking zouden kunnen werken.

Maar nu heeft God het middel, het werk uitgedacht waardoor wij vrij zouden worden van het oordeel en de vloek. Daar Christus in de eeuwigheid op Zich nam Borg te wezen, legde God het oordeel op Hem. Legde God de vloek op Hem.

Daarom staat er, dat Hij, Die geen zonden gekend heeft, Die heeft God zonde voor ons gemaakt, opdat wij zouden worden rechtvaardigheid Gods in Hem.

Nu heeft de Koning tegen Zijn discipelen er steeds van gesproken dat Hij gekruisigd zou worden. Hij was toch gekomen om de vloek weg te nemen? Gekomen om het oordeel uit te brengen tot overwinning? Telkens komt de Koning daarop terug: het kruis, het kruis. Wanneer Hij door de wereldlijke rechter ter dood veroordeeld is, is geschied: wat Ik niet geroofd heb, moet Ik alsdan weder geven. Hij, onschuldig! Want, zo zegt de rechter zelf: ik vind geen schuld in Hem. Daar is Hij als Borg en Middelaar niet voor zijn eigen schuld - want Hij was zonder schuld - maar voor hun schuld gekruisigd geworden.

Ziet dan, de gehangene is Gode een vloek. En nu wilde de Koning zo zuiver al de ellende, het oordeel en de vloek van ons nemen dat Hij een vervloekte werd en zich de dood des kruises onderworpen heeft.

Dat was geen Hebreeuwse doodstraf, het was een Romeinse doodstraf, doorgaans toegepast aan grote misdadigers en aan slaven.

Nu heeft de Koning Zich dat willen onderwerpen. Dood des kruises. Daar dan dat de weg was, om de vloek en het oordeel weg te nemen, ziet dan op de Zone Gods, hoe Hij dat gedaan heeft. Hij is de gehoorzame geworden.

Door ongehoorzaamheid is Adam gevallen en kwam hij onder de vloek. En nu: Christus onderwierp Zich de vloek en werd de gehoorzame. Hij moest Zijn bloed laten vloeien en moest daar, op dat vloek- en slavenhout Zijn leven afleggen.

Kon Hij niet sterven, omdat Hij geen zonden had en er geen wetsovertreding bij Hem was, zo is het een vrije daad geweest. Want de Vader had Hem dit gebod gegeven: Zijn leven af te leggen en het wederom te nemen. Daarom roept Hij uit, aan het einde van Zijn loopbaan: Het is volbracht, Vader in Uwe handen beveel Ik Mijne geest.

En het hoofd buigende - ten bewijze dat Hij het vrijwillig deed - gaf de geest.

Toen stond alles te schudden op zijn grondvesten. De hel dacht: ik ben overwinnaar, het is afgelopen met Hem. Ja, zo dacht ook heel de Raad. Hoewel, ze zaten vol wantrouwen. Daarom is het graf verzegeld en is er een wacht bij geplaatst. Ze vertrouwden het niet.

Als de derde dag is aangebroken, schudt de aarde weer op haar grondvesten. Daar staat Christus op uit de doden. Daar staat Hij op als Levensvorst. Tot welk einde?

Paulus predikte Jezus Christus en Die gekruisigd; nu staat de Koning op en zegt: Kijk eens en Hij laat Zijn doorboorde handen zien. Die laat zien: Ik heb betaald, tot de laatste kwadrantpenning toe. Ik heb betaald. Er valt niets meer te betalen. Het is geschied.

Als Thomas daar niet bij is, dan kunnen de andere discipelen hem met hun tien het geloof niet aanpraten. Voor Christus betekent het niets, hoor. De ongelovigste, indien hij met zijn ellende bij Christus terecht komt, wordt geholpen.

Een week daarna is Thomas wel bij de discipelen; want ja, al waren zij blij en al zat hij in de narigheid en het duister, ze waren toch vrienden. Daar was, om zo te spreken, een band gevallen .. Daar staat opeens Christus in het midden en zegt: Vrede zij ulieden. Tegen de ongelovige Thomas ook, ja zeker, net zo goed als tegen de anderen.

En dan zegt Hij tegen Thomas: Kom eens even, steek je vinger eens in het teken der nagelen en leg je hand hier eens in Mijn zijde, en zijt niet ongelovig, maar gelovig.

De Koning wil zeggen: Dat ongeloof, daar heb je niets dan ellende van; blijf niet bij de pakken neer zitten, in de nacht en in de duisternis. Wees nu eens gelovig. Kijk eens!
J a, het was echt waar, doorboorde handen, doorboorde voeten en een doorstoken zijde.

Nu wenst Paulus niet anders te prediken, dan Jezus Christus en Die gekruisigd. Die het oordeel heeft uitgebracht tot overwinning. Die door Zijn Woord en Geest, als de Opgestane en als de Levensvorst nog komt te bevestigen, dat Hij de enige en volkomen Zaligmaker is. Vandaar, mijne vrienden, is de weg om de vrucht van Christus' werk te ervaren dit: dat bij ons openbaar moet komen dat wij niets kunnen. Om die lage plaats in te nemen om ons voor Zijn aangezicht te verootmoedigen. Laten we maar ontgrond, ontbloot zijn.

Afgelopen zondag, toen ik zowel 's morgens als 's middags weer heb kunnen voorgaan, heb ik van de kansel gezegd dat ik daar net zo ongelukkig stond als een grote vijftig jaar geleden, toen ik liep met: hoe kom ik ooit tot God bekeerd?

Ik wist het toen niet en ik weet het ook nu niet. Maar geen nood, als wij het niet weten, dan is er vanzelf de behoefte. Nu leert de bijbel, vanaf Genesis drie tot het laatste hoofdstuk, dat God een beantwoorder is in onze behoeften.

Laten we dan niet hooggevoelend zijn, maar vrezen en laten we met ootmoed bekleed zijn, de laagste plaats innemen.

Dat die trouwe God door Zijn Geest en Woord Zelf werke, dat wij met elkaar ook niets zouden weten, dan Jezus Christus en Die gekruisigd en daardoor van Hem zegeningen te ontvangen.

Ik heb Hem altijd gepredikt en ik hoop zolang ik het nog mag blijven doen, niets anders te hebben en niets anders voor te stellen, dan Jezus Christus alléén, in Wien de volkomen beantwoording is van onze zondenood.

Zegene God het gesprokene, Zijn Naam tot dankzegging.

Amen.

Slotzang: Ps 100: 4.

Zegen.